പള്ളികഥകൾ

മിനികഥകൾ നാല്പത്തിയേഴ്

ജോയിക്കുട്ടി, ഡിട്രോയിറ്റ്

ജോസഫച്ചന്റെ തീരാത്ത കഥകളുടെ കെട്ടുകളുമായി വരവായി. ഇന്ന് വളരെ പുതുമയുള്ള കഥയുമായാണ് വരുന്നത്. എപ്പോഴും അച്ചന്റെ കഥകൾക്ക് ഒരു പുതുമയുണ്ട്.

ഓരോ വ്യക്തികളുടെ സാമർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കഥയാണ് ഇന്ന് പറയുന്നത്. അത് ശെമ്മാശ്ശനാണെങ്കിലും അച്ചനാണെങ്കിലും മെത്രാച്ചനാണെങ്കിലും ശരി തന്നെ.

സാമർത്ഥ്യം

''മെത്രാച്ചാ, കഴിഞ്ഞ നാലു ഞായറാഴ്ചകളിലായി ഞാൻ പള്ളിയിൽ വിളിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടും ആരും തന്നെ മെത്രാച്ചനെ അവരുടെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടു ചെല്ലാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല.'' അമേരിക്കയിലെ ഒരു പള്ളിയിലെ അച്ചൻ അവിടേക്ക വരുന്ന മെത്രാച്ചനേയും കൂട്ടികൊണ്ട് വിമാനത്താവളത്തിൽ നിന്ന് വരുന്ന വഴി പറയുന്നതാണിത്. ഇവർ തമ്മിൽ ഗുരു ശിഷ്യ ബന്ധമെന്നതിനേക്കാൾ വളരെ അടുത്ത സുഹൃത്തുക്കളായുമുള്ള പരിചയമാണ്. മെത്രാച്ചൻ അമേരിക്കയിലേക്ക് വരുന്നു എന്നു കേട്ടപ്പോൾ തന്നെ അച്ചന്റെ പള്ളിയിലേക്ക് വരണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടതാണ്. അതിനുശേഷമാണ് പള്ളികമ്മിറ്റിയുടെ അനുവാദം തന്നെ വാങ്ങിയത്. പല പള്ളിയിലും ഇതു തന്നെയാണ് നടക്കുന്നത്. വികാരിയച്ചന്റെ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളും തന്നിഷ്ടങ്ങളുമാണ് ആ പള്ളികളിൽ നടക്കുന്നത്. വികാരിയച്ചന് ഇഷ്ടമുള്ളവരെ വഴിച്ചെലവും കൊടുത്ത് അവിടെ വരുത്തും; ഇഷ്ടമില്ലാത്തവരെ ആ പള്ളിയിലേക്ക് കയറ്റത്തില്ല. തന്മൂലം അമേരിക്കയിലെ മിക്കവാറും പള്ളികളിലെ വികാരിയച്ചന്മാരെ സഭയിലെ പല മെത്രാച്ചന്മാരും പ്രാസംഗികരായ അച്ചന്മാരും മറ്റും സോപ്പിട്ട് നിർത്താറുണ്ട്.

''എനിക്ക് താമസിക്കാൻ സൗകര്യമുണ്ടല്ലോ'' മെത്രാച്ചൻ ചോദിച്ചു. ബാക്കി കാര്യം അദ്ദേഹത്തിനറിയാം എങ്ങിനെയാണ് കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ടതെന്ന്.

''ഒരാഴ്ച മുഴുവനും മെത്രാച്ചന് താമസിക്കാൻ സൗകര്യമുണ്ട്. പോരാത്തതിന് നാളെ വൈകുന്നേരത്തേക്കും പോകാൻ ഒരിടമുണ്ട്.'' അദ്ദേഹം വന്നത് ഒരു ശനിയാഴ്ചയാണ്. അന്ന് താമസിക്കുന്നിടത്തു തന്നെ ഭക്ഷണവും ഒരുക്കിയിട്ടുണ്ട്. അടുത്ത ദിവസം ഞായറാഴ്ച കാലത്ത് വിശുദ്ധ കുബ്ബാനയുണ്ട്. അപ്പോൾ കാലത്ത് ഭക്ഷണമൊന്നും വേണ്ട. എല്ലാ ഞായറാഴ്ചയും പള്ളിയിൽ ഭക്ഷണമുണ്ട്. അന്ന് വൈകിട്ട്, ഇദ്ദേഹം താമസിക്കുന്ന അച്ചായന്റെ അനുജൻ ക്ഷണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

''ഈ പള്ളിയിലെ വലിയ പണക്കാരേയും, സാമ്പത്തികശേഷിയുള്ളവരേയും വലിയ വീടുള്ളവരേയും പൊങ്ങച്ചക്കാരേയും എന്നെ ഒന്നു കാണിച്ചാൽ മതി. ഇന്നു വൈകിട്ട് സന്ധ്യാനമസ്ക്കാരം കഴിഞ്ഞും നാളെ ആരാധന കഴിഞ്ഞും ആൾക്കാർ കൈമുത്താൻ വരുമ്പോൾ അച്ചൻ എന്റെ ദേഹത്ത് ഒന്നു തൊട്ടാൽ മതി'' മെത്രാച്ചൻ അച്ചനോടാവശ്യപ്പെട്ടു.

അതുപോലെ തന്നെ അച്ചൻ ചെയ്തു. ''ഒന്നു കണ്ടിട്ടേ പോകാവേ'' മെത്രാച്ചൻ ഓരോരുത്തരോടും ആവശ്യപ്പെട്ടു. കാര്യമെന്തന്നറിയാതെ അവർ ഓരോരുത്തരായി അദ്ദേഹത്തെ കാണാനായി ആരാധനകഴിഞ്ഞ് ക്ഷമയോടുകൂടെ കാത്തു നിന്നു. അവർക്കത് ഒരു പുതിയ അനുഭവമാണ്.

''ഞാനെപ്പോഴാണ് നിങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ വരേണ്ടത്. ഞാനിവിടെ വെരെ വന്നപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ കൂടെ വന്ന് ഒന്നിച്ചിരുന്ന് ഭക്ഷണം കഴിച്ച് പ്രാർത്ഥിച്ച് നിങ്ങളെയെല്ലാവരേയും കുടുംബമായി അനുഗ്രഹിച്ചിട്ട് പോകേണ്ടായോ? എനിക്ക് ഭക്ഷണമെന്ന് കാര്യമായി ഒന്നും കരുതേണ്ട. ഞങ്ങൾ മെത്രാച്ചന്മാർ മാംസം കഴിക്കത്തില്ലന്നറിയാമല്ലോ. ഞാനാണെങ്കിൽ ചെറുപ്പം മുതലേ മാംസം കഴിക്കാറില്ല. മീനും വേണമെന്നില്ല. എന്തെങ്കിലും പച്ചകറികളും ഒന്നോ രണ്ടോ ചപ്പാത്തിയുമുണ്ടെങ്കിൽ ധാരാളമാണ്. ഭക്ഷണം വളരെ കുറച്ചേ കഴിക്കാറുള്ളു. ഭക്ഷണം കഴിക്കുകയെന്നതല്ല; നിങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ വന്ന് എല്ലാവരോടും കൂടെ ഒന്നിച്ച് ഒരല്പം സമയം ചെലവഴിക്കുക. പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ട് നിങ്ങളെയെല്ലാവരേയും അനുഗ്രഹിക്കുക അത്രമാത്രമേ താല്പര്യമുള്ളു. യാതൊരു പിരിവുമില്ല; അങ്ങിനേയും നിങ്ങൾ ഭാരപ്പെടേണ്ടതില്ല'' ഓരോരുത്തരേയും ഭാര്യാ ഭർത്താക്കന്മാരായി ഒന്നിച്ച് വിളിച്ച് കുശലാന്വേഷണങ്ങൾക്കശേഷം മെത്രാച്ചൻ ഓരോരുത്തരോടും സംസാരിച്ചതാണിത്.

സഭയിലെ ഒരു മെത്രാച്ചൻ അവരുടെ വീട്ടിൽ ചെന്ന് പ്രാർത്ഥിച്ച് അവരെ അനുഗ്രഹിക്കാമെന്നു പറഞ്ഞാൽ ആരാണ് വേണ്ടായെന്നു പറയുന്നത്! യാതൊന്നും അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല. സാധാരണ ഭക്ഷണം മാത്രം.

വലിയ വീടും സൗകര്യമുള്ളവരും പണക്കാരും സാമ്പത്തിക സൗകര്യമുള്ളവരും പൊങ്ങച്ചക്കാരുമെല്ലാം അവരുടെ വീട് എപ്പോഴും വൃത്തിയാക്കി ഇടുന്നവരാണ്. അങ്ങിനേയും ഒരു ബുദ്ധിമുട്ടില്ല. ചിലർക്ക് ജോലികാര്യം സൗകര്യപ്പെടുത്തണമെന്നു മാത്രം. ഒരുദിവസത്തെ കാര്യമല്ലേയുള്ളു. അതും സാരമുള്ളതല്ലല്ലോ.

എന്തായാലും മെത്രാച്ചന്റെ ആ ഒരാഴ്ചകാലത്തെ എല്ലാ ദിവസങ്ങളും ബുക്കായി കഴിഞ്ഞു; യാതൊരു പ്രയാസവും കൂടാതെ. ഇതിനു വേണ്ടിയാണ് പാവം അച്ചൻ കഴിഞ്ഞ നാലു ഞായറാഴ്ച മുഴുവനും ഇത്രയധികം ഭാരപ്പെട്ടത്. വെറും ചില നിമിഷങ്ങൾ കൊണ്ട് മെത്രാച്ചൻ കാര്യങ്ങൾ സാധിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാഗത്ഭ്യം തെളിയിച്ചു.

ഓരോ വീടുകളിലും പോകുമ്പോൾ വളരെയധികം പാവത്താനായി അഭിനയിച്ചു. എല്ലാ വീട്ടുകാർക്കും ഇത്രയുമധികം എളിമയും താഴ്മയുമുള്ള ഒരു മെത്രാച്ചനെ അവരുടെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവരാനും സാധിച്ചതിൽ ധന്യരായി. മെത്രാച്ചന്റെ ഭക്തിനിർഭരമായ പ്രാർത്ഥനകളിൽ അവർ സന്തുഷ്ഠരായി. ഭക്ഷണ കാര്യത്തിലും വലിയ ആർത്തിയില്ല; ആർത്തിയുള്ളതായി ഭാവിച്ചില്ല. അവർ കൊടുക്കുന്നതെന്തും വളരെ മിതമായി മാത്രം കഴിച്ചു. ഓരോ വീട്ടിലെയും കുഞ്ഞുങ്ങളോട് വളരെ സൗമ്യമായി സംസാരിക്കുകയും ഇടപെടുകയും ചെയ്തു. മെത്രാച്ചൻ സന്ദർശിച്ച എല്ലാ വീട്ടുകാരും വളരെ സന്തുഷ്ടരായി. തന്മൂലം ഓരോ വീട്ടിൽ നിന്നും പോകാൻ നേരം ഓരോരുത്തരും നിബ്ബന്ധപൂർവ്വം ഓരോ കവർ കൊടുത്തു.

അങ്ങിനെ അദ്ദേഹം ഒരാഴ്ച അവിടെ താമസിച്ചിട്ട് മടങ്ങി പോകാൻ നേരം നമ്മുടെ വികാരിയച്ചൻ വളരെ രഹസ്യമായി അദ്ദേഹത്തോട് ചോദിച്ചു: ''എല്ലാം കൂടെ എന്തോ തടഞ്ഞു?'' മെത്രാച്ചന് പറയാതിരിക്കാൻ പറ്റത്തില്ല; ഇനിയും ഈ അച്ചനെകൊണ്ട് കാര്യങ്ങളുള്ളതാണ്; ഒരു രാത്രി കൊണ്ട് നേരം വെളുക്കത്തില്ലന്നദ്ദേഹത്തിനറിയാം. എല്ലാ വീടുകളിൽ നിന്നുമായി ആകെ ആയിരത്തഞ്ഞൂറ്; പള്ളിയിൽ നിന്നും കൂടെ ആയപ്പോൾ ആകെ രണ്ടായിരം.

''ഞാൻ മെത്രാച്ചനെ ക്ഷണിച്ചതുകൊണ്ട് ഗുണമുണ്ടായല്ലോ!'' മെത്രാച്ചൻ പഴയ വിനയപ്രകടനം വീണ്ടും അച്ചന്റെ മുൻപിൽ കാഴ്ച വെച്ചു. ''മകനേ നിന്റെ മിടുക്ക കൊണ്ടല്ല; എന്റെ സാമർത്ഥ്യം കൊണ്ടാണെന്ന് അദ്ദേഹം ഉള്ളിൽ പറഞ്ഞു'' മെത്രാച്ചന്റെ സാമർത്ഥ്യത്തെ അച്ചൻ ഉള്ളിൽ അഭിനന്ദിച്ചു; പക്ഷേ പുറമേ കാണിച്ചില്ല; അദ്ദേഹത്തെ വളരെ വർഷങ്ങൾ കൊണ്ട് കണ്ടും കൊണ്ടുമറിഞ്ഞതല്ലേ, അച്ചൻ.